

[Holger Eriksen.]

regnskaber kan jeg sige, at jeg i og for sig aldeles ikke har noget at indvende imod princippet, men jeg må stille mig noget tvivlende over for dets anvendelse i praksis. For det første vil det være muligt at camouflere eventuelle tilskud fra udlandet gennem fiktive indsamlingslister, og for det andet vil det også være muligt at lade en væsentlig del af annonceringsudgifterne fremtræde som foretaget af grupper, der ikke har haft direkte forbindelse med partiet, hvorfor udgifterne ikke kommer med i det valgregnskab, der efter forslaget skal offentliggøres. Jeg har tidligere henvist til, at man i England har maksimeret det beløb, som en kandidat må anvende i valgagitationen. Der er ingen, der tror på, at denne bestemmelse overholdes. Så vidt jeg erindrer, har der kun én gang været rejst sag på det grundlag, og da blev vedkommende frifundet, til trods for at det syntes helt evident, at der var anvendt et langt større beløb end det lovlige.

I øvrigt er det jo ikke særligt størrelsen af de anvendte beløb, der har interesse, men derimod deres kilde. Men hvordan skal man undgå, at N. N. og P. P. i høj grad kommer til at stå opført som bidragydere? Skulle man f. eks. forlange af partierne, at de nægtede at modtage bidrag, når giverens navn og adresse ikke medfulgte? Jeg tror ikke, det vil være muligt at gennemføre en sådan bestemmelse. I øvrigt kan vi ikke fra mit partis side have noget som helst imod en offentliggørelse. Vore regnskaber forelægges alligevel for en så stor kreds af medlemmer, at man praktisk talt må betragte dem som offentliggjort.

Den del af dette lovforslag, der vedrører lempelse af spærrereglerne, har jeg allerede afvist i mine indledende bemærkninger, og da jeg ved tidligere lejligheder har haft anledning til at fremføre en række argumenter derimod, skal jeg ikke gentage dem ved denne lejlighed.

De fleste af de foreslåede ændringer i den kommunale valglov er konsekvenser af

forslaget om ændringer i folketingsvalgloven. Af de øvrige noterede jeg med tilfredshed, at det sidste rudiment af tidligere tiders bopælskrav nu bortfalder, og at der nedsættes et valgbarhedsnavn, der sikrer ensartede afgørelser.

Lidt mere betænkeligt er det at give kommunalrådsmedlemmer mulighed for at være i restance med skatter på det tidspunkt, de bliver valgt. Her må det erindres, at kommunalrådene giver sig af med administration, og det vil igen sige, at det også er dem, der har at gøre med inddrivelse af skat. Hvis der nu er alt for mange medlemmer af kommunalrådet, som selv er opført på restancelisterne, er der vel en vis risiko for, at de pågældende ikke vil være særlig ivrige efter at få iværksat effektive forholdsregler mod urimelige restancer. Jeg forstår derfor godt, at den højtærede indenrigsminister har været betænkelig på dette punkt. På den anden side drejer de sager, som hidtil har været fremdraget, sig om så små og ligegyldige beløb, at de må betegnes som rene petitesser, og af den grund kan man vel gå ud fra, at der ikke sker noget ved at gennemføre den foreslåede ændring.

Endelig forsvinder den paragraf, der forbød mand og kone samt beslægtede i op- og nedstigende linje samtidig at være medlemmer af et kommunalråd. Man har aldrig haft en tilsvarende bestemmelse for folketinget, men det var ingenlunde udtryk for nogen inkonsekvens. I folketinget med dets store medlemsantal er det i og for sig ligegyldigt, om der er to nært beslægtede medlemmer. Derimod har man jo for kommunerne haft et begreb, der hed sognekonge, og der kunne være risiko for, at systemet blev udbygget derigennem, at der oprettedes rene familiedynastier, som beherskede kommunalrådet. Men med den øgede interesse for kommunalpolitik er risikoen for en udvikling i den retning formodentlig minimal, og jeg synes derfor, det er rimeligt, at man ophæver bestemmelsen. Da initiativet til ændringen efter det oplyste er taget af Dansk Kvinde-samfund, finder jeg samtidig anledning til